



ת"פ 62444/07/14 - מדינת ישראל נגד אבנר דניאל טואיטו

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת
ת"פ 62444-07-14 מדינת ישראל נ' טואיטו

בפני: כבוד השופט אור אדם, סגן הנשיאה
המאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד יוליה מינביץ' תביעות לכיש
נגד
הנאשם אבנר דניאל טואיטו ע"י ב"כ עו"ד מורן אלפסי

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו הסעת שוהה בלתי חוקי בניגוד לסעיף 12 א' (ג)(1) לחוק הכניסה לישראל תשי"ב - 1952 (להלן: "**החוק**").
2. כעולה מכתב האישום, הנאשם, ביום 6.5.14 בשעה 12.05 או בסמוך לכך, בכביש 35 ליד בית גוברין, הסיע במוניתו שלושה תושבי הרשות הפלשתינאית שאין בידם אישור לשהות בישראל כחוק.
3. אף שתחילה כפר הנאשם גם ביסוד העובדתי, של העדר היתר לשהות בישראל, וביקש לחקור את עורכי תעודות עובדי הציבור לעניין זה, הרי שבסופו של דבר ויתרה ההגנה על חקירה נגדית של כל עדי התביעה, וכל חומר החקירה הוגש בהסכמה.
4. המחלוקת היחידה בין הצדדים היתה לעניין **היסוד הנפשי** - היינו אם הנאשם הרים את הנטל להוכיח כי לא התעורר בליבו חשד לכך שהנוסעים ברכב שוהים בישראל שלא כדין.
5. **חקירת הנאשם במשטרה** כאשר נעצר הנאשם, תשובתו הראשונה היתה: "**לא ידעתי שאין להם אישורים**" (ת/8). הנאשם לא ציין כי לא חשד בכך, אלא רק שלא ידע זאת.
6. בהודעתו בחקירה המשטרתית, ת/1, טען הנאשם כי לקח את הנוסעים מאתר בניה בבית שמש. הנאשם הסביר בנוגע לדין ודברים עם הנוסעים ברכב כך: "**אני שאלתי אותם 4 פעמים אם יש להם אישורים. הם אמרו לי שהם רוצים ללכת למחסום תרקומיא ובגלל זה שאלתי אם יש להם אישורים...**" (ת/1 ש' 2-3). היינו הנאשם חשד להעדר אישורים, וביקש לברר זאת עם הנוסעים ברכב. הנאשם נשאל מדוע לא בדק אם יש בידי הנוסעים אישורי שהייה בישראל, והשיב כך: "**הם אמרו לי שהם הכול מסודר באתר בניה יש 30 עובדים. חשבתי שהכול בסדר שמה. כשחבר אמר לי: תשמע, יש עובדים לקחת לתרקומיא, אתה רואה מלא עובדים, באו אלי עלו לאוטו, ואמרו לי יש אישורים, והבנתי שהכול מסודר. בנוסף לזה עשיתי להם הנחה בנסיעה, מה שמראה שהסעתי אותם בתמימות, והם אמרו לי שיש להם אישורים...**" (ת/1 ש' 7-10). בתום החקירה, החוקר הטיח בנאשם כי הוא אמור היה לבדוק



את האישורים, והנאשם השיב כך: **"הייתי צריך לבדוק להם אישורים, אבל לא בדקתי כי באתי לאתר בניה וראיתי בלב בית שמש שיש שם 30 עובדים ובונים. ההרגשה שלי היתה שהם מסודרים ויש להם אישורים ולא חשבתי שהם יעבדו עליי..."** (ת' 1 ש' 13-14).

7. ניתן לראות מגרסתו של הנאשם, כי הוא סבר ש"הכול מסודר" בעיקר בגלל שלקח את הפועלים מאתר בניה מסודר. הוא מודע לכך שהיה עליו לבדוק את האישורים. הוא חשד ולכן שאל אותם, והם השיבו לו שיש להם אישורים, ולתחושתו הכול היה אמור להיות מסודר.

8. **עדות הנאשם** בעדותו של הנאשם בבית המשפט, הוא הרחיב מעבר לאמור בהודעה, וסיפר כי התקשר אליו ידיו יצחק חזן וביקש כי יסיע עובדים למחסום תרקומיא. לדבריו, הוא שאל את חזן אם הוא יכול לבדוק להם את האישורים, וחזן אמר לו שזה בסדר, כי הוא הסיע אותם בעבר פעמיים. הנאשם הוסיף וציין, שאחרי שנחקר במשטרה, מצא בתוך האוטו אישור קרוע של אחד מהנוסעים, אשר הוגש וסומן נ/1, אישור שהוא כנראה אישור מזויף. לדבריו, הוא הגיע למשטרה וביקש להציג את האישור בפני החוקר, והחוקר אמר לו שיציג זאת בבית המשפט.

9. הנאשם נשאל למה לא בדק את האישורים והשיב, כי מחד גיסא סמך על החבר שלו חזן, ומאידך גיסא בגלל שלקח את העובדים מאתר בניה מרכזי בבית שמש האמין כי הם מאושרים.

10. הנאשם אישר כי: **"מאה אחוז הייתי צריך לבדוק"** (ע' 9 ש' 2 לפרו'), אבל סמך על חברו. הנאשם נשאל מדוע אם כך שאל את הנוסעים מספר פעמים, אם יש להם אישורים, והשיב כי למרות שהוא סמך על החבר הוא רצה לוודא שיש להם אישורים (ע' 9 ש' 27 לפרו').

11. **עדות חזן** הנאשם הביא כסיוע את העד יצחק חזן. חזן העיד, כי קיבל טלפון ממנהל עבודה שיש לקחת חמישה פועלים למחסום. כיוון שלא היה לו עצמו מקום ברכב, הוא פנה לנאשם וביקש שייקח את הנוסעים למחסום. חזן העיד לגבי הפניה לנאשם כדלקמן: **"הוא שאל אותי אם יש להם אישורים, ואמרתי שכן, כי הסעתי אותם פעמיים בעבר. הגעתי למקום. בדיוק יצאו שלושה פועלים שסיימו לעבוד. בדקתי את האישורים והיו להם אישורים. אבנר הגיע אחרי מס' דקות, וידעתי שהוא לחוץ בזמן, ואמרתי לו קח את שלושת הפועלים האלה והם מסודרים, קח אותם וזהו..."** (עמ' 10 ש' 23-27 לפרו'). גם חזן סיפר כיצד לאחר מכן הם מצאו ברכב אישור קרוע.

12. בחקירתו הנגדית, חזן חזר על הטענה כי בדק את הנוסעים וראה שיש להם אישורים. חזן נשאל מדוע לא עמד על מסירת גרסתו במהלך החקירה במשטרה, והוא השיב כי הבין מהנאשם שאין מה לעשות אלא לחכות לבית המשפט.

ההלכה הפסוקה

13. סעיף 12א' לחוק קובע בס"ק (ד) כדלקמן: **"(1) מי שעשה מעשה כאמור בסעיפים קטנים (א), (ב), (ג) או (ג5), והוכחה מודעותו לכך שהלך, העובד, הנוסע או הנוהג, לפי העניין, הוא תושב זר, עליו הראיה שהמעשה נעשה באחת מאלה: (א) לאחר שבדק שבידי התושב הזר מסמכים, שלפיהם הוא נכנס לישראל בדין ויושב בה כדין או, לענין עבירה לפי סעיף קטן (ג5), מסמכים**



שלפיהם הוא רשאי לנהוג ברכב בישראל; (ב) בנסיבות שבהן הוא לא חשד שהתושב הזר נכנס לישראל שלא כדין, שהוא יושב בה שלא כדין, או לענין עבירה לפי סעיף קטן (ג5), בנסיבות שבהן הוא לא חשד שהתושב הזר אינו רשאי לנהוג ברכב בישראל....".

14. מכאן שהמחוקק הורה, שדי בהוכחה לענין מודעות לכך שמדובר בתושב זר, כדי להעביר את הנטל לנאשם להוכיח שבדק אישורים או שקיימות נסיבות שלא עוררו חשד להעדר אישורים. בענייננו, הנאשם הודה כי ידע שהנוסעים ברכבו הם תושבים זרים. לפיכך עבר הנטל אליו, להוכיח את אחת משתי החלופות: כי בדק את המסמכים שלהם או שקיימות נסיבות שבהן הוא לא חשד שהתושבים הזרים נכנסו לישראל שלא כדין. מה טיבו של נטל זה המוטל על הנאשם?

15. במסגרת הלכת אבו אחמד (רע"פ 2278/03 נסים אבו-אחמד נ' מדינת ישראל, (28/04/2003)), קבע בית המשפט העליון, שאדם שאינו מכיר את הנוסע אותו הוא מעלה לרכבו, אינו פטור מן הצורך לבדוק את מסמכיו, אלא אם כן יש בידו להראות כי בנסיבות הענין, ועליו הנטל להוכיח, לא חשד שמדובר שתושב זר, השווה בישראל שלא כדין. כב' השופטת חיות מצאה לנכון להדגיש, כי זהירות זו, ואחריות זו, הן צו השעה וצו המחוקק והמבקש באותו ענין לא הרים ולו תחילתו של הנטל המוטל עליו, לפי איזה מן החלופות דלעיל.

16. בענין סורוז'ינסקי (ת"פ (ראשל"צ) 2416-08 מדינת ישראל נ' אלכסנדר סורוז'ינסקי, (17/05/2010)), תיאר בית המשפט את המתווה הקבוע בהוראת החוק: **ראשית**, על התביעה להוכיח את היסוד העובדתי, דהיינו שהנוסע הינו תושב זר, השווה בישראל שלא כדין; **שנית**, על התביעה להוכיח את מודעותו של המסיע לכך שהנוסע הינו תושב זר השווה בישראל שלא כדין; **שלישית**, משהוכיחה התביעה את אלה, עובר הנטל את הנאשם להוכיח התקיימותן של אחת הנסיבות המפורטות בסעיף 12א(ד)(1) לחוק הכניסה לישראל. בענין סורוז'ינסקי, קבע בית המשפט, כי דרישתו של הנאשם מהתושב הזר כי יציג לו היתר לעבוד בישראל, מגלה פנים שהוא חשד שמדובר בתושב האזור. למרות חשד זה הוא נמנע מלברר עובדה זו לאשרה ועד תומה, והסתפק בתשובת התושב הזר, כי יציג לו היתר למחרת.

17. גם בענין עיראקי (ת"פ (נתניה) 6355/06 מדינת ישראל נ' עיראקי אברהם, (26/01/2009)), נקבע, שעל מנת לבסס את היסוד הנפשי הדרוש להרשעתו של הנאשם בעבירה שיוחסה לו, על התביעה להוכיח כי היה מודע לכך שמדובר בתושבים זרים, או שחשד כי מדובר בתושבים זרים, אך נמנע מלברר אפשרות זו עד תום. אם יעלה בידה לעשות כן, יעבור הנטל אל כתפיו של הנאשם לשכנע כי לא חשד שהתושבים הזרים נכנסו לישראל שלא כדין, ולחלופין כי בדק שבידם יש מסמכים המתירים את כניסתם לישראל. עצם העובדה שהנאשם שאל את כל הנוסעים מהיכן הם, מעידה כשלעצמה על כך שחשד כי מדובר בתושבים זרים השווה בישראל שלא כדין, ואם היה ספק כלשהו באשר למסקנה מתבקשת זו, הרי שהנאשם עצמו אישר אותה מפורשות, כשהעיד ששאל שאלות אלה על מנת להיות בטוח שאינו מסיע תושבי שטחים, ושהיה מודע לאפשרות שתושבים זרים שאין בידהם אישורי שהייה בישראל יעלו למונית. והנה, על אף שהתעורר בו חשד זה, הסתפק הנאשם בתשובתם הלקונית של הנוסעים כי הם מקלנסווה. נפסק שם, שהוראת המפורשת של החוק קובעת, כי ברגע שמתעורר החשד כי אחד הנוסעים הנו תושב זר, על הנאשם לברר



אפשרות זו על בוריה, ואין מקום להסתפק באותה תשובה לקונית.

18. הסיגורית טענה בסיכומיה, כי מדובר בעבירה של מחשבה פלילית ואין די ברשלנות. המאשימה טענה כי אין מקום לטענה כאילו מדובר ברשלנות, שכן חשד שלא נתברר עשוי לבסס ידיעה של ממש, מכוח הכלל בדבר עצימת עיניים. בעניין ג'בארין (ת"פ (רמלה) 29261-06-13 **משטרת ישראל נ' אחמד ג'בארין** - בעצמו, תק-של 2015(2), 61497(18/05/2015)), קבע בית המשפט שהעבירה אינה עבירת רשלנות, לגביה די בהוכחת חשד בכוח, אלא עבירה הדורשת מודעות או חשד בפועל. אמנם, די בהוכחת חשד והימנעות מלבררו, כתחליף להוכחת מודעות, אולם כבר נפסק שעל החשד להיות אישי-סובייקטיבי ואין להסתפק בחשד שהיה מתעורר בלבו של אדם מן היישוב. הוכחת קיומו של חשד נעשית בדרך כלל באמצעות הראיות האובייקטיביות, אם עולה מהן שבנאשם אכן התעורר חשד, או שבמבחן השכל הישר ברי כי לא ייתכן שחשד כאמור לא יתעורר בנאשם. אך הדרישה היא להוכחת קיום חשד בפועל אצל הנאשם המסוים בנסיבות הקונקרטיות של הפרשה. בעניין ג'בארין, נקבע כי לא הוכח ברף ההוכחה הנדרש, מעבר לכל ספק סביר, כי היתה לנאשם מודעות להיות הפועל תושב זר, והנאשם זוכה.

19. גם בפרשת פאחורי (ע"פ (ירושלים) 4275/09 **מדינת ישראל נ' זיאד פאחורי**, (03/06/2009)), הותר בית המשפט המחוזי זיכוי של נאשם על כנו, לאחר שקבע כי נותר ספק אם הנאשם ידע שמדובר בתושב זר, שכן לגבי נתון זה, הנטל נותר על שכמה של המאשימה.

20. לעומת זאת בערעור בעניין אלג'זאר (ע"פ (ירושלים) 4910/09 **שמואל אלג'זאר נ' מדינת ישראל**, (18/11/2009)), הותרה ההרשעה, לאחר שנקבע כי לאור סעיף 12א(ד)(1) דלעיל, מועבר לפתחו של הנאשם נטל הראיה, לפיה בדק המסמכים בידי הנוסע ומצא כי הוא רשאי להיכנס לישראל כדין. נטל זה לא הורם, שעה שלדברי המערער "האישור" שהוצג בפניו היה על פניו בלתי אמין.

21. כך הורשע נאשם בעניין סראיעה (ת"פ (פתח-תקוה) 34628-06-11 **מדינת ישראל נ' יוסף סראיעה**, (03/07/2013)), כאשר נקבע שהנאשם לא הוכיח אף אחת משתי החלופות שבסעיף 12א' (ד) (1) לחוק. הנאשם לא הביא ראיות לכך שבדק את המסמכים של שני השב"חים, שלפיהם הם שוהים בישראל כדין, וכן לא הביא ראיות לכך, שלא חשד בשני השב"חים שהם שוהים בישראל שלא כדין (ור' גם: ת"פ (ירושלים) 5971/08 **מדינת ישראל נ' אחמד טהה**, (07/07/2009), פסקה 22 לפסה"ד).

22. לעומת זאת, בעניין אמבש (ת"פ (ירושלים) 9020/08 **מדינת ישראל נ' משה אמבש**, (27/01/2010)), זוכה הנאשם, לאחר שבית המשפט התרשם כי הנטל הורם, שכן ההיכרות שתוארה בין הנאשם לתושבי השטחים הייתה היכרות ממושכת, הם עבדו ברצף בפרוייקט הבניה ואחד מהם היה מנהל עבודה.

ההכרעה

23. כעולה מהפסיקה שפורטה לעיל, בניגוד לנטל הכללי, לפיו על המאשימה להוכיח בדרך כלל הן את היסוד העובדתי והן את היסוד הנפשי מעבר לכל ספק סביר, הרי שסעיף 12 א' (ד)(1) קובע, העברת נטל באופן חריג לחוק פלילי. נקבע כי בעניין העסקה, הסעה והלנה של שוהים בלתי חוקיים, די בהוכחה (מעבר לכל ספק סביר), כי הנאשם ידע שמדובר בתושבים זרים, כדי שהנטל יעבור אל הנאשם, להוכיח שבדק



מסמכים לפיהם התושב הזר נכנס לישראל כדין, או לחלופין, כי קיימות נסיבות שבהן הוא לא חשד שהתושב הזר נכנס לישראל שלא כדין או יושב בה שלא כדין.

24. בעניין רוזוב (ע"פ 4675/97 **ישראל רוזוב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נג (4), 337 (19/08/1999)), נדונה מידת הנטל המוטל על הנאשם להפריך חזקה שבחוק. כל השופטים היו תמימי דעים כי הנטל להפרכת סייג הוא ע"פ מאזן ההסתברויות. באשר להגנות, היו הצדדים חלוקים (שם, פסקה 35 לפסק דינו של כב' השופט חשין ; ור' גם פסקה 57 לפסה"ד ; פסקה 9 לפסה"ד של כב' השופט בייניש). ניסוח סעיף 12א' (ד) (1) לחוק הכניסה לישראל, דומה לניסוח שנדון בעניין רוזוב, לגביו הסכימו הכול כי הנטל על הנאשם על פי מאזן ההסתברויות. כך למשל, באשר לנטל המוטל על נאשם להוכיח כי החזיק סכין למטרה כשרה, קבעה כב' השופטת (כתוארה אז) נאור, כי נטל ההוכחה שהחזקת הסכין הייתה למטרה כשרה הוא על הנאשם. הנאשם לא יצא ידי חובתו, אם לא עלה בידו להוכיח טענה זו **במידה של מאזן ההסתברויות**. למסקנה זו מובילים לשון החוק, אופי העבירה, מבנה העבירה, מיקום העבירה בחוק העונשין, תכלית העבירה ושיקולי המדיניות האופפים את הסוגיה דנן (רע"פ 7484/08 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (22/12/2009), פסקה 21 לפסה"ד).

25. נמצא איפוא, כי הנטל המוטל על הנאשם הינו להוכיח את אחת משתי החלופות שקובע הסעיף, הוא נטל לפי מאזן ההסתברויות. יצוין כי במהלך הסיכומים טענה הסניגורית מספר פעמים: "...ובכך מתעורר הספק בדבר מודעתו של הנאשם..." (ע' 14 ש' 21 לפרו'); "...מביאה ביחד למסקנה שמתעורר ספק בדבר חשד של הנאשם..." (עמ' 15 ש' 1 לפרו'); "...השגיאה לא מגבשת את היסוד הנפשי הנדרש ולכן מוטל ספק במודעותו..." (עמ' 15 ש' 17 לפרו'); "גרסתו של הנאשם מעלה ספק סביר באשר להתגבשות היסוד הנפשי הדרוש להוכחת העבירה..." (עמ' 15 ש' 23 לפרו'). כמתואר לעיל, לנוכח הוראתו הברורה של סעיף 12 א' (ד)(1) לחוק, אין די בכך שהנאשם יעורר ספק, אלא הנטל עליו להוכיח, על פי מאזן ההסתברויות, את קיומן של אחת משתי החלופות שבסעיף.

26. בענייננו, אין מחלוקת כי החלופה הראשונה איננה מתקיימת. נוסח הסעיף מדבר על בדיקה של מסמכים **שערך הנאשם**, ולא אדם אחר. הטענה לפיה חזן בדק את המסמכים של הנוסעים, לא יכולה להועיל לנאשם, כשהוא עצמו לא בדק את המסמכים, שכן ס"ק (א) מציין במפורש כי עליו הראיה **שהוא** בדק שבידי התושב הזר מסמכים כי נכנס לישראל כדין.

27. המחלוקת בין הצדדים נוגעת איפוא, לשאלה אם הנאשם הרים את הנטל באשר לס"ק (ב), היינו האם לנוכח כלל הנסיבות, הרים הנאשם את הנטל, ע"פ מאזן ההסתברויות, והוכיח כי הוא לא חשד כלל שהנוסעים ברכבו נכנסו לישראל שלא כדין.

28. הצדדים היו חלוקים בסוגיה העובדתית אם חזן בדק את המסמכים של שלושת השוהים הבלתי חוקיים טרם עלו לרכבו של הנאשם. למחלוקת עובדתית זו אין השלכה ישירה על שאלת הרשעתו של הנאשם, שכן כאמור בסעיף 12 א'(ד)(1) לחוק, מדובר ביסוד הנפשי של הנאשם עצמו. לאחר שהנאשם עצמו לא בדק את המסמכים, הרי שלא מתקיימת החלופה הראשונה ויש לבדוק את החלופה השנייה, אם הנאשם חשד כי הנוסעים שברכבו שוהים כלא כחוק. לעניין החלופה השנייה, פחות חשוב איזה בדיקה **עשה** חזן,



ושחשוב יותר מה חזן **אמר** לנאשם, שהביא אותו, לטענתו, להעדר כל חשד כאמור בסעיף 12 א' (ד) (1) (ב) לחוק.

29. למרות זאת, נראה לי כי קשה לקבל את טענתו של חזן שבדק את המסמכים של כל אחד ואחד מהשוהים הבלתי חוקיים. חזן עצמו פתח את עדותו בכך שצוין, כי כאשר הנאשם שאל אותו אם יש להם אישורים, הוא השיב שכן, כי הסיע אותם פעמיים בעבר (ע' 10 ש' 23-24 לפרו'). הנאשם אישר כי חזן אמר לו שזה בסדר, כי הביע אותם פעמיים בעבר (ע' 7 ש' 8 לפרו'). שילוב של אמירות אלה, מוביל למסקנה שחזן סבר כי מדובר בבעלי אישורים, על יסוד בדיקות שערך בעת הסעות בעבר, ולא במסגרת האירוע הנוכחי. אם אכן היה חזן בודק בפועל את המסמכים באירוע הנוכחי, מסתמא שהיה מסתמך על הבדיקה שנערכה זה עתה, ולא על הסעה בעבר שאוזכרה גם בעדותו וגם בעדות הנאשם.

30. גם העובדה שנתון כה חשוב, כאילו הוצגו בפני חבר של הנאשם אישורים מזויפים, לא נמסר למשטרה, ואף לא נאמר ולו ברמז בדיונים קודמים, הן בדיון ביום 18.12.14 בפני כב' השופטת שמואלי מאיר, והן בדיון בפני ביום 3.3.15 - מקשה לקבל את הטענה כאילו הוצגו ביום האירוע עצמו אישורים מזויפים על ידי הנוסעים בפני חזן.

31. יחד עם זאת, אני נכון לקבל את טענתם של חזן והנאשם, כי חזן אמר לנאשם שמדובר בעובדים שכפי הנראה יש להם אישורים חוקיים, שכן הסיע אותם כבר פעמיים בעבר. השאלה אם די באמירה כזו של חבר, כדי להרים את הנטל הקבוע בחלופה שניה של סעיף 12 א' (ד) (1) לחוק.

32. הנאשם הודה בפה מלא, גם בחקירה במשטרה (ת' 1 ש' 13) וגם בעדות בבית המשפט (ע' 9 ש' 2 לפרו'), כי הוא היה אמור לבדוק להם אישורים ולא להסתפק בתשובה של הנוסעים ברכבו, וכי שגה בכך שלא בדק בעצמו את האישורים.

33. מהודעתו של הנאשם עלה, שהנאשם עצמו לא סמך לחלוטין על דבריו של חזן ידידו, ולכן שאל את הנוסעים שוב ושוב, לדבריו ארבע פעמים (!), אם יש להם אישורים. ראינו בפסיקה, ששאלות מעין אלה מלמדות על חשד (ת"פ (נתניה) 6355/06 **מדינת ישראל נ' עיראקי אברהים**, (26/01/2009) ; ת"פ (ראשל"צ) 2416-08 **מדינת ישראל נ' אלכסנדר סורוז'ינסקי**, (17/05/2010)).

34. מכל האמור לעיל עולה, כי הנאשם חשד שהנוסעים ברכבו אינם בעלי היתרי שהייה בישראל כדין. כעולה מחקירתו במשטרה הוא ניסה להפיג חשש זה על ידי שאלות חוזרות ונשנות והסתפק בתשובות שנתנו השוהים הבלתי חוקיים מבלי לדרוש לבדוק את מסמכיהם.

35. אכן, אם היה הנאשם דורש לבדוק את המסמכים ואם היו מוצגים בפניו אישורים מזויפים, ניתן היה לזכותו מכוח הוראת החלופה הראשונה שבס"ק (א) לס' 12 א' (ד) (1) לחוק. ואולם, כאשר התעורר החשד בליבו של הנאשם, והוא לא בדק בעצמו את האישורים, ובדיעבד התברר כי השוהים הבלתי חוקיים נמצאים בארץ ללא היתר שהייה כדין - הרי שאין נפקא מינה לשאלה אם היו בידי הנוסעים ברכב, כולם או אחד מהם, אישורים מזויפים, שכן הנאשם לא בדק אותם ולא ראה אותם.

36. אלמלא הפיכת הנטל הקבועה בסעיף 12 א' (ד) (1) לחוק, ניתן היה לקבוע שקיים ספק סביר בקיומו של



היסוד הנפשי של הנאשם, כפי שטענה הסניגורית בסיכומיה. עם זאת, שעה שהנטל על הנאשם להוכיח כי הוא לא חשד כלל לאפשרות העדר אישורי כניסה כדין, הרי שהנאשם לא הרים את הנטל המוטל עליו, ועל כן יש להרשיעו בדין.

37. נוכח האמור לעיל אני מרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום, של הסעת שוהה בלתי חוקי בניגוד לסעיף 12 א' (ג)(1) לחוק הכניסה לישראל תשי"ב - 1952.

ניתן היום, ה' ניסן תשע"ו, 13 אפריל 2016 במעמד הצדדים.